

חֲלֹבּוֹת עָרוּבִי תְּחוּמֵין בַּיְמֵן תֶּת

כיאורים ומוספים

מכפי שהיא, ורק מחתמת שאין ידעת איזהו היהיר ואיזהו האיסור נאסר הכל באכילה המכפ, מ"מ לענייןעירוב כוון שמתחלת דינה כשר לעירוב ולאחר מכן נפסל בכך, יש לומר בו שטעמידים על חזקה דעתך, ובן אמרו בוגרין (עירובין ל, א) שאם עירוב בפירות ווש ספק אם מבעוד מבעוד יום או משחשיבכה, מעמידים את הפירות על חזקתם וחיל העירוב, חיל דימוע הוא איסור המערב בהינתן.

ובאיור הרבנן כתוב החזון יוחזקל (תוספות עירובין פ"ב הי"א), שלענין עירוב שם החומר דוא' יראי לאכילה, ואם כן כל שארע דבר שמהותו שוב אינו יראי לאכילה, אף שאירוע הדבר מחתמת איסור אחר שנתעורר בו ולא מחתמת עצמה, יש כאן שינוי העט לעניין עירוב, ועל כן יש לומר בושה חזקה גם לדעת האמוריהם שאין אמורים חזקה בתעקבות איסור.

[משנ"ב שם]

בעין פ"ז עורה קראינה לאבל בינו-השיטות¹⁹.

(ו) ואב בין המשמות היהירה הדבר בספק, ואחר קר החבר הרספק בגין ואופן המוobar בגمرا (עירובין לו, ב) שעירוב בשתי כשרות של מחתמת אחת טהורה ואחת טמאה והערובו ואין ידעת איזו טהורה ואיזו טמאה, שהדין הוא שאין זה עירוב כיון שאית יכול לאככל אף אחת מהן מבעוד יום, והחביר באנצע השבת איזו מהביברות היהairo הטמונה, התחזק הדואן יעקב (עירובין שם ד"ה מותני מותני אדרט) אך הדבר רומה למפתח שאבד ונמא בשבת שעירובו עירוב, או שיש לחלק שכין שבין המשימות לא דע איזו טהורה, ממא ששתיהן אסורות על זו מספק, אבל אוכל הנמא בمبرל אין המינעה מצד האובל, אלא שחרורן דעתם מקום המפתח מעכבותה.

[משנ"ב ס"ק מ]

שׁקֹנֶה שְׁכִיחַוּ בָּרוּגְלִי, שַׁהְוָא עֻומֵּד שְׁמַמֵּן²⁰.

(ז) ואם היה מחלך בכניסת השבת, דעת הרא"ב (חובא ברמבץ עירובין מג, א) שלא קונה שביתה, והרשבי"א (עבודת הקדש בית נתיבות עהר לר"א כתוב, שלעלם קונה האדרט שביתה במקום שהוא שם, אפיקלו אם היה מחלך.

[משנ"ב ס"ק מ]

בפת אפלו ל'צוחקלו²¹.

(ז) ובשותה הלכות (ס"ג) כתוב, שמරבה הזרוי (או"ח סי' קט ס"ק ט"ז) ד"ה אח"כ מפואר שאפשר לעורב בפת אפיקלו בירוב ראשון, ואין ציריך חזק באubar שבת [וראה שם בחוזיא לעניין עירוב אחר קבלת שבת, ובביהיל לעיל סי' רסא ס"ד ד"ה אין].

[משנ"ב ס"ק ל]

קְשֻׁרְקָן לְעַלְםָם פְּסֻעָדָות בְּנִינּוֹת²².

(ח) היו שיעור מון שני עסודות בינוינוות. וכך שבשבת ציריך לאככל שלוש סעודות [כמבואר בש"ע לעיל סי' רצא ס"א], כתוב הক היחסים (ס"ק ג) שבמו שאמרו במשנה (עירובין פ"ב, ב) בשיעור הלכודה שמשעריב אותה כפי מזונו בחול ולא כפי מזונו בשבת כדי להקל על המיניה את העירוב, כמו כן הקלו שלא יצטרך להניח מון ג' סעודות, ידי בשתי סעודות.

[משנ"ב ס"ק ט]

הוא סדרין בחייביו באקטע התחום ומתקלל בתוך ארכע אמות שפטוחן לתקחות²³, נמי דינא קליג²⁴.

(ט) וכן שאל שציא הוא עצמו חוץ לתחום אפיקלו אמה אחת אסור לו לזור [כמבואר בש"ע לעיל סי' תה ס"א], כתוב הבב"י (דר"ה ומ"ש דהוא) שאדם זה שקדנה שביתה במקומו עדין עירובי יש לו שם ד' אמות, ולכן אם נתגלל העירוב בתוכן עירובי עירוב, אבל היזא חוץ לתחום אמה אחת שמקומות שביתהו ביבתו ושם דה' אמות שלה, אין נורנות לו עד ד' אמות, וזהויא הסיק (או"ח סי' פ ד"ה רמ"ט), אף באופן שהעירוב היה מונח בתוך תחומו, מ"מ לעין זה דיניט באילו קונה שביתה במקומו הנחתה העירוב, וזאת לרבי הבהיר (דר' בטוף) שהסתתק בזיה.

(י) וכן על פי שקבע את מקום שביתהו במקומו הנחתה העירוב בתחליה, שהוא רוח מקומו שאליזו התגלל העירוב מ"מ קונה עירובו, וכמו שבtab בבייהיל לעיל (סי' ד"ה במקום) שדי זהה שיביל להביאו עצמו.

[משנ"ב ס"ק כב]

דְּרָרָה שְׁגַנְיָה מָגָה בְּמָקוֹם שִׁיְהָה בַּקְלָתוֹ לְהָגֵעַ אֶלְיוֹן פְּשָׁמְשׂוֹת²⁵.

(ז) וכן שלא על שבות בין המשמות [cordeluel בש"ע ס"ט] ואיסור תחומיין הוא מדרבן, מ"מ כתבו הרטוי (עירובין לה, א ד"ה נתגלו) שכין שם היה קונה שביתה במקומו שנתגלו העירוב לשם, ומהע שביבן המשמות הוא עומד חוץ לתחומו וכן אין ד' אמות, ממשום בר תיקן חכמים שלא היה עירוב אלא כשווא בתרום תחומו, והריטב"א (שם ד"ה אמר רבא) תירץ, שאפיקלו שייכול להביאו, מ"מ כל שהוא חוץ לתחום ביתו שאינו יכול לлечט לשם בתרור גמור, אין קינה לו עירוב והבית מאדר (סי' ס"ה ס"ח) ביאר דבריו, שכונתו חלקין אייסור שבוט של דבר אחר, שאינו מונע את קניתה העירוב, בין אייסור שבota מהמת איסור תחומיין גופה, שכין שאת זה העירוב בא להתייר, כל שאינו יכול לטלו בתרור גמור מומר מהמת איסור תחומיין אית קונה שבabitno.

[בחד"ל ד"ה בסוט]

(ז) החזוי"א כhab (או"ח סי' פ ד"ה רמ"ט), שנכ' הרמב"ם מודה שטעיל גם אם לא נקבעו לקנות בטוף תחומו ממש, שכן שיכל להביאו אצלו למקום שביטהו, הר' וזה עירוב. ורק מתגלל יותר מדי אמות מתחום ביתו אית מועל, בין שאילו היהיט מהשייבים את מקום הנחתה העירוב למקום שביטהו הרי הוא עומד מהר לתחום שביטהו.

[משנ"ב ס"ק כה]

וּמְלָכָד שָׁלָא קִנְהָה לוֹ קְזָקָה בְּשְׁרוֹת²⁶.

(ז) אם נפל דבר איסור לתוך העירוב ואני ידעת מתי נפל, האם אונורים בזיה העמד הותר על חזקהו ותולין שנפל אחרי בין השמשות, כתוב השב שבמעתה (שמעתה ג' דוף פ"ז) שיש לזרם בוה שטעמידים על חזקה דעתך והוא כו. ואף לדעת הראי"ש ועוד פסוקים שאין לומר חזקה דעתך דעתך דמעיקרא וכו. בין שגדת הראי"ש ועוד בין שgam לא נפל האיסור לתוכו לא השתנה ההיתר בעצמו.

המשך מעמוד קודם

דאורייתא, כל העירוב אף על פי שלא היה בירוי בין המשימות, שכן שמצאו לאחר מכן נח שבכאיilo היה בירוי, בין שמצוין הדבר שמצוין.

העירוב, בין שיתכן שיזכר ודין המשחתה. וכן אם אבד לגמרא ולאחר מכן נמצאה המשחתה בשבת במקום שיכל להביאו ללא מלכחה

ערה באר גולגה

ערוכבו ארבע אמות. חלפייה, שפיטש ערוביית הוקמיין שלו (יט) *בסיוף התחום (ד) ונתגלגלו, בתרז' ארכע אמרות (כא) חורי זה ערוב, חוץ לאربع אמות (ככ) אין ערוב: 1 יאך ערובי או נשכח, או אם היה בסוף התחום ונתקל אל חוץ לארכע אמרות, או שיקפה אמרות, (כג) הורומה וננטמת, (כד) קבעוד יום אין ערוב, משחשה קבוי דינ' המשחשה ברוי זה ערוב, שיקפתה בין השניות; אם (טו) ספק, כשר, שפק הערבם פשר, ווראא שיקפה לו שיקת בשירות, בגון זה שהניחו שם וארע בו ספק, יכול אם לא היה לו שיקת בשירות, (כה) בגין ספק אם הניח שם אם לאו, לא: 2 כייד עשות ערוב, אם רואהليل בסוף התחום או בתוכו מיט וברבי דינה מיט קאש ספוקן מיט איז'ם שם. (כו) זה הוא עקר (כח) מצחו, יואכלו לא אמרשביתו במקומיי אלא החשיך שם ושתק. (כט) ולא שגא כי שיוציא מפינו לשקשיך על התחום ולא שגא כי שגא בא בדרך ותשכח לה. קונה אלפים אמה בלא אמרה. *ינואם אין רואה לטריה להחשיך שם.ילך מבעוד יום ויניהם שם מזון שתים סעודות. ע"ז מזון שמייניות שפיטי סעודות בוגנויות שעודת (א) או רעבקן, שערו שפיטי סעודות בוגנויות שעודת (ט) כל אcker ואסיד (ל) *קפי מזוננו (א) אם זה הוא חוליה, (א) או רעבקן, שפיטי קפודוח בפי קומו גדי, פיטיוקי קפודוח בפי נפחים האלו חוליה בשיי קפודוח בפי קומו גדי, פיטיוקי קפודוח בפי נפחים

הלוות ערובי תחומיין סיימן התט

הרבנן לשבות בעיר היא משוכה לו כד"א ואין לו ד"א אחרים. אבל סבא דבשו ובהו לעזרה לרשותו נקודה רשות נקודה וראייה לסת לו בקבוק שמיינ ערובי ד"א כי שם ביחס, עכילה. וען פ"ג, עון סבן תה סיק א"י ב': (ט) ספק, ערב בספק טרפה אין ערובי, רקאי טרפה קראטה לאביבה, מ"א: (ו) אל אcker. ען טרי ומיא מה שגיהו:

בואר חלה

דעתם הפלאה יש בו חיב טאת וקורב שיעיטה, גוזו זו אף שיעיטה שלם במתקון: * בסיוף התחום ונתגלגלו וכו', הנה בטוח לא נערך לשון זה ד"א מיט זטל' התחום, וכן בסכמא עתג'גאל לחוץ להתחום, וכן מיטען מלשין' דבשו ספוקה ל'גונת, ובוורס מה' מרבנן יונקם דבר נטפלל עיגון.果然, גזא פאנט'ס בסיוף התחום, בהא סזין קבאים בולוך בסוחום ונתקלgal, כל שגוע עדין צוחק ארבע מנות של קוחתו קני ערובי, דטשבר באלו לא עזא גזין לחוץ, וכן משמע מסחתה האחרונית שאנו לוק בנה, ועל-פני זה הקבטי הנדרים במשחה ברורה, והשגא דספוקה נבע קלישן נטפלבים, והוא כלל להר דקט זכר גזוי, להטגלל מטוף התחום לחוץ לאלהותם, אצלן עירובין גזין פאנט'ס ערובי, ראמ' וג'ו ותוחה מטה לזרחן התחום וארוב שטגלל אל ע"ז ערוב, גזין דג'א סגי, און פאנט'ס גרב הפייס (שם ספק ו סלה' אי) מוחה בעקיא דקנוקים זגא קאמוד יונדו בזון קהוות, ומושם גזאות קבעה לו גזען דקנוקים זגא קאמוד יונדו בזון קהוות, וזהו עמוד בינ-השיטות, וככין שווא חוץ להתחום מהו שווא עמוד בינ-השיטות ולא יכל לנטצע אלין, לא עירוב, ונשאר על קוחום ביזו, וקדולעל: ו (ב) הורומה גנטמאתה. דלא סני לא לבון לא לישנאלא. (כד) מבעוד יום, אכלחו קאי: (כה) בגין ספק אם הנקה, וזהו הידין ביחס לתחלה (כט) ספק פרוקה מטה (כט) או ספק טרפה דאינו ערובי, רמליך שלא גניה לו שיקת פשורות, (כט) בזען סעודה קראונה לאכל בינ-השיטות, וככון שווא ספק אסורה, אעזה ראותה: ו (כו) ולחחשיך שם. הינה, שיהא יושב שם כל בינ-השיטות עד שחשכה ווראא מלקמן סיון תען עירוב ברכליון, שהוא עמוד שטאנט'ס השבת: (כח) מאנטו. והוא הידין דיכילו לערב בפתח אפלוא לכתחהו, אלא רעקר המתקנה הוא ברגל, (כו) וברני להקל עלייו שלא יצורך לילך שם בעצמו וווק וליישב שם עד שחשכה, וגם יכל לשלח עלי-זוי שליח, וכדרלקפה: (כט) לא שגא וכו'. הינה, דבשנים אין ציריך אמירה כי דינ' בשתייה, אבל מצל מוקם ייש נפקא' מעה, דכשוויא מאיהו, הוא זגא ביזעא (כט) על-ענקית לחחשיך על התחום ברי' ל'גונת שם שביקה, אבל ספקא, והיהו שגא מן העיר וחשכה לו חוץ פוחמו ולא מטען ל'גונת שם שביקה, איןו קונה שם שביקה אלא במר� גזין שווא פטור ל'גונת, אבל קבא בזורה וחשכה לו, אפלוא לא מטען ל'גונת שם שביקה, מפליא קונה שם שביקה וויש לו אלפים לכל רוחמי וטאלו הוא ייש, כמו שצפראר קעיל סיון תא (אחרוני): (לו) קפי מזוניו אם הוא חוליה, וויזה לומר, (טט) דלחולה משערין בעשרות שלם בפי אכללו ולא בעין אפלוא בשרה ביצים. והוא הידין (טט) דלזון משלערין זגאן קפי אכללו, אבל לאDEM בריא (טט) משלערין לעוזם בעשרות בינ-הוות, ודרלקפה: (לא) או רעבקן. ציריך לומר זגדיל רק דין אין אחר אשמיין, דאף ובחולה ברכיה

שער האין

(טט) צ"ס וופסיקים בכמה מקומות: (טט) אין משמע מסתימת אפריטיס. ווין באחד תלכחה: (טט) אין משמע מסתימת אפריטיס. וזהו גביה ותומכ-השפת, וכלא קפיטשע צפ"ח: (ככ) נשל' וצארדי פסיקים: (כט) גאנ-אבקהום: (כט) גאנ-אבקהום: (כט) גאנ-אבקהום: וזהו גרא ברכבתם. ווין בארכובם. ווין בארכובם. דלבוכוין בסיטון מס' צפ"ח ב נט-השיטות נויר ערובי, ספינא להו לא בזען קוקה פשורה, ובכון שטטב פאנט'ס שפthead, וכן בספק הנוט מושם דפק אס הנט' כל גרע, וגם שרומו האקזיות ביטין שגא, אבל גפנק ערוף לכלי עטפא איזו ערובי, צאנט'ס ראייה לאאל בכנוד'שנות. וזהו פאנט'ס גאנ-אבקהום: (כט) גאנ-אבקהום: וזהו גרא דבפה שטטב ערכיה לעזרה, ואיזו גרא להשכ'ב זגא-זגא כשבא שם גרי' ל'גונת שביתה, ולא קעטש פולקסים רק כייא דג'א אס פון פאנט'ס ערוף להר, וכן פאנט'ס גאנ-אסקט'ס ערוף להר, וויריך עירוב, עיש, ומרובי קרכ'זיא'ה בחודשיין. און מדרבי סלבוש זגא-זגא זה לא משמע קמי, וכן לא פאנט'ס ערוף להר: (כט) ביטויסק פוי' ופאנט'ס ערוף להר: (כט) גאנ-אבקהום ט"ז, וכן פאנט'ס ערוף להר: (כט) גאנ-אבקהום ט"ז:

הלו^את ערובי תחומיין סיטן טט

(לט) **צפשה ביצים** (ונען לעיל) (לט) פינן שפח פגי' (ט) מפת ? או מבל דבר (לה) שמשתתפין בו שותפים-מכוואו, (לו) יואם הו לאפקן, בכרי לאבל בו שתי סעודות פגי', (לו) ואומר ביה קעروب אהיה מטר למלוך למקיר אלפנום אפקה, וחוזר ולן בביתו, ואפללו קבי מודרין לו מהומו מפקום ערובו, שעוני רואים (לה) פאל דר שם; **אקל הפלטיניס האוכלים** אעל בעילינטיטים שתקהיהם בשדרה וחווורים ולינס בבית רבק, מודרין? להן תחומיים מבית ובס שחווא מקום לינחם (לה) שהנו לאח' עזך, (ט) שם קי' (ט) חפצים גם לאבל אלו קינה שם קוווב: ח אם יאנצה ישלח העורוב *על-ידי שליח, *ויאמר ביהה העורוב יהא קלוני מהר לילך, יאנבלר שלא להא (מא) ברוש שוטה וקען או (מכ) שאינו מונה בשערב, ואם שלחו (מכ) על-ידי תחרש שוטה וקען או עוגדי-קובבים או אקסד שאינו מונה בערוב, (מד) אינו ערוב. **יאם אמר לאחר** (מכ) להקלנו מטני (מכ) ושלהו על-ידי אחד מאלו, ואפללו שלחו על הפליל או על הקוף (מכ) וראח מרכוק שפהצע **שפש** (מח) *ונגענו לו, (טט) **הוי ערוב אך-על-פי שלא** ראה שרגינוו **האהר**, (ט) **דזקח שיליך עונש**

(6) חפצים. וכן הרכעים הילגיים בשרה, החלבן אחר מקום לינו שום שם היו חפצים לאכל, וכן החזאים ושומנרכרות, גפרא דר' עג:

פָּאָר הַיְטָבָה

בנוניות
ברורה משבה בראוייה. ומשם מפוזר שמאדרין להחמיר דאפסו חוליה וכן
שוערים בשמי פגזרות בינוין, והוא נושא ביצה של דעתה שלולן ערוף
בחוקת שבות תושבות מהטסטור סימן חון. ועוד, דאפסו לכול חוליה, ואמ' איט' אויל, לה-
בזקען עלי-ליפניים שיזה שמי קסודות, דאי' תוי ערוכ משום דעוי לאפריאן
פזינן עלי-ליפניים שיזה שמי קסודות, דאי' תוי ערוכ משום דעוי לאפריאן
וחמץית השקלן: * צל-ידי שלית. ואפסו צל-ידי אעד זו שפה נפאל, והובא
בקלה נקה, ורזה לומ' באשאבלן לשם בענות, דאי' לאו קרי ביר כס-
בקכל עפרים: * ואמר ערוץ קארוב זויה פלוני וכו'. והאכירה מעבידי
(אתוריהם). ואם אמר בעל-תביה: בזעה הפת שמי שלוחי לשרוב אוניה פאר
למלך מפקום פלוני אלפים לל' רוח, גמגן טמי ופיטיק: * וונגע לו. הנה
אין ערובי ערובייחוקין אלא לרבר-אזה, נקצתה מזונה לא שקייא באנאה²⁷, ומזה
אגכל בכלל לפהן, נתקבר הר כל קסימן שפוגז. והזה לענן שעור שמי פסעדות,
וואחד פוני עצמו, ואפסו בעל-הפייה עם בנירביות אידיך להפיח לכל אחד שעור האשימים
תיגות ותיז, ולא קני פעה דומאא רשותי-קבאות, רשם מזרכן בקון שקבב בשם פגחת
אשורי²⁸ עצה, לא נרב קהוץ, זבקעת תקון סגי לזרבה אעים לסתבל בו נrk קזון שמי כערות,
ויהו קשעור בחצין, ובמברא קסימן שמי
שעמיה בעבורם קערוב, בן אריך למת חשבן הרכישות: (לו) נאומר וכו': אבל בהזיה בשתייה, אף שפונ' בלבו לקטות שם שכיתה,
לא קני ערובי שבענוב בפת: מיהו, אף אם לא אמר כל תקח סזה ונrk שאמר עזה וקאה לארכוב, בט' ח'אי': (לה) אבל דר שם.
ודאון פסניר, אלו תהה לו שם מקום לדור קהה גזין לו שם גמרוא: (לו) שהוא לאם עקר, ופסנירא בפשיותו, רק אס קהי כל
בזמן-השיטות בבית הבעל-הפייה שם, (לו) מבל פקום לא קנו שכיתה שם ווק' בבייה ורכם, אם לא שפונ' בפורש לקנות שכיקות שם:
(מ) שפנס קני חפציים. וכן (לו) קרעעים נלנים בשדה, או שואכלין בבייה, והילין אעד קוק' יקען, שפנס קני חפציים לאכל גם-
בן אלו קיה ביכלפס, וכן נקנאים לשוקרי-פירות: ח (מא) חירש שוטה וקען. משום (לו) לאו בנדיעת גיהו (טו) ולא אל-ימי
למאקי שכיקה²⁹, (מו) ואפסו עומר ורזה מאחרק שמניחים שם בפקום שעם, מה שאין בין בערובי-הצורות, רשם קעקר היה מה
בקגן עזוב-גילדלים וצורךים (מו) ובאי גונא, דשמא לא נזיהום שם, (מכ) ואפסו אם עמוד מאחרק ורזה בסיכון לא פגניה, דשפא
לא הניחום לשם ערובי: (מכ) על-ידי הירוש. ואפסו אם קחרש הוהו הוא שיעט ואינו מדבר, דבללא הא שפקס לכל רברין,
מספנירא דקהא לא מנגנון, דקהא הלא בענין שאמר קערוב קערה קערוב יקיה קפר לפלוני קהלה, והאכירה קעכוב, וכמו שביבנו
כאוזה לו, והוא אינן יכול לדבר: (מד) איננו ערובי. ותשאך על פוזום ביזון, ובזיל' בקימן תח פעין ד: (מה) לקבלו מפנו.
ערובי בשילוי: (מנ) אבל אם שתקן לו, לא אקראי בזעה ותזקה שיצחה שליחותו: (ט) ותזקה ובר. וזראקה בזעה ושהוא אסור ורבנן

שער הצעין

באר גנולה
ען ווועדים פערק א
וואלטער ערקיין
טנטא דרדרא שט
ק פשעה שם כי
העפער, עזון פערן זפער
ד טעם בעברא עז
ש שב בעזין וונטשא
ה אנטז אנטז ער שט ליא
א שם סמאנע זאכרא
זען

חַלְבּוֹת עֲרוֹבִי תְּחוּמֵין בַּיָּמֶן תְּט

כיאורים ומוספים

מאייד, האMRI בינה (רינוי שבת ס"י לו) כהב להתייר על פי דבר הראSONים שהקשוו איך מוחר לקיים מצווה באיסור הגנה, והלא יש שבר על המצויה ומונציא שונגה מואיסורה. ותריר, שהנאה האסורה למחרת הנאה היא רק הנאה מהדבר עצמו כמו הטעול במשמעות, אבל מוח שיזכה בשבר מכח הנאה אין זה אלא גיט בנאה, וזה לא נאסר, ואוב צ"ג גם בגין הדנאה שתבאלו מזכה הלהיבנה איננה נכללת באיסור שנשבע לא לדחנות מהכבה, בין שאנו נהנה מהבכר עצמו אלא יש לו גיט הנאה על ידי הכבה. והחותם, שף שבעלוי הנאה נאסר גם גיט הדנאה, שלאלו אסור למכור אישור הנאה גם בשאיתו וטופס את רמי. מים כאן שיעיר הוא מצווה והנאה איננה מעוף הדבר אלא רק בוגרום, והוא זה במז הדין המבוואר בגמרא (פסחים בה, ב) לא אפשר וקמיכון' שמונטרן.

[משנ"ב שם]

והנאה מצווה לא חשיכא קנאה⁽²⁷⁾.

(ז) והמעבר עירובי תחומיין בכבר האסורה עליו בהנאה על מנת ללחכ למדוד תורה, כתוב בשות"ת תנין עולם (לרי"א חבר י"ד סי' ט בהגהה מן המחבר) שלכלאוורה היה ראות שלא יחול העירוב שחררי בתב הטיטי (ויר"ס רבי רבי ס"ק מג) שבילמוד תורה לא נהג הדין שמצוות לאו ליהנות נתנתן, שודאי התורה משמחת לב, וכן נאסר למלוד מימי אבלו ואיננה דומה בזה לשאר מצוות, והוא הרון לענין המערב בכבר שאסורה עליך בהנאה. [אכן לחут האMRI בינה הניל, לאו ראות גם באופן זה מותר, ובן לאו וכי הרבה הולקים על העטן כمبرא בספר ארחות שבת (חביר עמי התה), שדעת האורות חיות והרשכ"א המובאים בביבי י"ד סי' רבד וכן ממשע בחוי אודם (כלל סב ס"ז) המובא בביביל ריש ס"י רעו] שגם בהלמוד תורה אומרים 'מצוות לאו להנאות ניתנו'.

[משנ"ב ס"ק ל]

ונמה נקלל בכלל לפנקן, נתקבאר הפל ביטמן שפ"ז⁽²⁸⁾.

(ח) שם מבואר (שויע ס"ה ומושנ"ב ס"ק לב-לו) שבר מברשות או צלי ומן אין מברשות נשכח לפנקן, ושיעורו נמי שרגלים לפנט בז בת בשתי טעודות. ובמקומות שאין רגילים לפנט בו את הפתה הביא בשעהzeit שם (ס"ק לא) שימושות דברי המג"א וכן דעת הפמ"ג שם (אי"א ס"ק ז) שדננים בשאר מקומות, ודעת הגאנק יעקב (יעיחבן ל, בריה הרגומא) שבמקומות אלו צריך להניח מטען בשיעור מזון שני טעודה, ולא זו להנאה בשיעור כדי לפנט בו, וזאת שכן משמעו בריטב"א (שם כט, ב) ובשר חי או יין בחו כל מקום איזם חשבים כלפנתן, וצריך שישיחם עצם בשיעור מזון כי סעוזות.

[משנ"ב ס"ק ל]

ואו"ר וברה⁽²⁹⁾.

(ט) ולענן מי שהנאה עירובי מופת שלא הופרשת ממנה חלה, ולא אחר האMRIה קדם בין השמשות הפריש עלייה חלה, נשלל בשות' חלkt יואב (או"ח סי' ב) אם חל העירוב, בין ששבתת האMRIה לא היה ראוי לחול. והשווים שאם בשעת העירוב אמר או חשב שפדרש חלה, ודאי שמעתול, שבל שבתו איינו דבר כלל בא לעולם, אך באופן שלא חשב בשעת ההנאה מימן חל העירוב אף על פיו שהאMRIה מעלבת. והוכיח כן מדרבי הרשב"א (ב"ק סט, א ד"ה וחכונען) שכותב שמה שנאמר בגמרא בעירובין במנוח שבירובין ואומר אם בא חכם למורה וכמי, שלמי שתובר אין בריזה ציריך להעמיד שכביר בא חכם, הינו אפילו באוקן שקורות ההנאה עדין לא בא, אלא ד שיבוא קודם החמן שהעירוב רואו לחול.

המשן במלואים עמוד 42

[משנ"ב ס"ק ל]

עם קלפטן⁽³⁰⁾.

(ט) בטעם הדבר בתב התוספת שבת (ס"י ששה ס"ק ח) שבגמרה אמרו שיש חגרגורות דין שיוער שתי טהרות, וכן שיש ביצים דין שעירר זת, ולכבודה קשה, שהרי ביתו הוא ביבוץ, ונגרמת מזולח מוכית, ונגנא שיזח בחראות דין יותר מתשגע ביבוץ. ותודה, שככל זה שכובית שיעורו מחייב ביצה נלמוד מדברי הגמara שבית הבלתיה אינו מחזיק יותר מביביצה וכן אינו מחייב משנה בזווים, ומוכח בגמara (ערובין פג א) שככל זה הנאמר בביביצה בלבד קלפה, וכותב שי רבעי ביצה עם קליפה הם בביביצה שלמה בלי קלפה, ובביביצה עב קליפה יש ג' גרכות יותר מג' ותחים, ובביביצה בלי קליפה יש יותר מבי' ותחים ופחות מג', ומה שאמור שבית הבלתיה אינו מחזיק יותר מר' ותחים, הហומ שאמור מחייב ג' ותחים.

[משנ"ב ס"ק ל]

דילפקחה נכוון להג' פרעת היישרומים⁽³¹⁾.

(ט) ולמעשה, כתוב החוויא (מכותב, בספר קורת אריאל עמי קג) שיש להנחי כשיוער שמונה ביצים עם קליפון, והוועך [בצוגרים], ואחר שאנו אנו קקיין בביביגות, יש לשער בגדרות או שוח בביביגות יין. ובמציאות הנותגות כיום, כתוב בספר שיעורן של תורה (קונטרס שעיררי המצוות עמי) שהבמזרקה החדש) ששיוער בביביצה הוא בערך 550 טמייק ושהוא נפח של 100 גרב מים, שהוא פי שטייב מבמה של ימינו. וממציא ששיוער שמונה ביצים הוא 800 גרב בקרוב. ושוער הרבעית כתוב שם, שהוא במאה וחמשים גרם. ולהנאהגב בשיער הגרא"ח נאה, שיעור בביביצה הוא 57.6 גרב, כפי שכתוב בספר קונטרס השיעורים (ס"י ח), ולפי זה ששיוער שמונה ביצים יעמוד על 460.6 גרם. ושיעור הרבעית הוא 86.4 גרם.

[משנ"ב ס"ק ל]

וכמבער בסימן שפו, עין שב⁽³²⁾.

(ט) שם פסק השיעוע (ס"ה) שמשרבין בכל דבר מאכל חרוא לאכילה. אבל מני אוכלין שאינט ראיום כל כך לאכילה אין מערין בהם, וכן ואו' שטניז שעריכים בישול אין מערין בהם בישום. ובבמזהן ופטריותות נחלקו הפסוקים. דעת השיעוע שאין מערין בהם, והגראי כתוב שבמברושים ערין, ועוד מבואר שם, שאין מערין במים בלבד או במלח לבר, אבל אם עריבם יחד מערין בהם, כן שראויים לפנט בהם את הפתה שיעורום שהיה בהם כדי לפנט פט בשיעור מזון שתי סעודות. ולענן תבלין, יש אמורים שאין מעריכון בה, ורק אמורים שמשרבין, כתוב במושנ"ב שם (ס"ק ל). שבשעת הדחק יתכן שיש לכטוך על המקלים. ומ"מ לעין פלפלין הביא שדעת החוי אדים שאין מערין בהם, ודעת החכם סופר (שו"ת או"ח סי' צט) שפלפלין רינם בשאר תבלין. [וראה מה שבתבון לקמן סי' תיג ס"ק א].

[משנ"ב ס"ק ל]

לעורכירותחומיין חזוי לבלוי עלם⁽³³⁾.

(ט) ואם חוץ ללבת לבת המשתה של נישואין ליהנות מהסעודה וגם לשמו חתן וכלה, בתב התוספת שבת (ס"י תנו ס"ק ב) שבאופן זה אסור לו לעיר בכר שנשבע עליו שלא יהנה ממנון, בין שטקה סוף נהנה בו אף שהולך גם לדבר מצווה, והוכיח בדבריו ממה שאמור בגמרא (וירה ב, א) שהנorder הנאה מן המעיין מותר לטבול בו רק בימות הגשימים ולא ביום החמה, בין שנאה ממנה. ואף שטובל לשם מצווה ומוצווה לאו להנאות ניתנו, מים כוון שיש לו גם הנהנה הרוי זה אסור.

